

Kálmán LABODA

KÁLMÁN LABODA (1938 -) Dichter

Lebensbeschreibung

☒ Er ist 1938 auf Mezőkövesd geboren. Die Grundschule und Mittelschule machte er hier. Nachdem Abitur auf der Szegediber Attila József Wissenschaft-Universität zur gesetzlichen Fakultät Aufnahme fand, aber es bald aufhörte. Er arbeitete in Räten, in kulturellen Zentren und an Volán. Er beendigte die Debrecener Präparand-Anstalt seinen Volksbildung-Bibliotheker Fach, dann ab 1968 handelte er als Bibliotheker bis seine Rentesmigration. Er lebt zur Zeit auch in Mezőkövesd. Er ist ein altes Mitglied für den Osten Literarische Schöpfer-Gruppe und für den Mihály Váci Literarisch Zirkel.

Seine ersten Gedichte die Matyó-Land periodische Veröffentlichung machte bekannt. Seine Gedichte später in Palóc-Land, in Vigília erschienen. Er ist der Charakter von mehr Anthologien: Offener Brief (1983), Auf unsere Sorge vertrauen (1991), Die vierte Nachricht (1993), sein besondere Band: Bruchteil (1987), Ein ewiger Bräutigam (2001).

„Ich lebe nahe die Menschen und für eine Buchstabe zauberte ☒ Kenntnisse und Schönheit. Blutig bin ich halbe Matyó (mein Vater abstammt aus Heves), in meinem Herz fühle ich mich ganz als eine Matyó. Ich mag dieses riesige Dorf, was jetzt kindesnötigt-gebort sich selbst zu einer Stadt. Der ruhige Herzschlag seiner Werkzeuge beruhigt mich. Auf seinem bedenklichen Takt beobachten, bereite ich meine Wortgebäude

vor, und ich passe zur gleichen Zeit auch den Ereignissen des Welt auf. (Meine Absicht die drei: das Haus-den Heimatort-den Horizont zusammen halten.)

Wenn am Sommerabend komme ich mit einem Zug – Von Miskolc oder Pest an – auf die Mutter-Erde treten fühle ich es so, erhalte ich wieder Kraft, und ich sende es beim Lachen weiter, das den Griff der Zugstufe mit einem leichten Erfolg, als wer sein Tier ihn auf seiner Hüfte schlägt, und ich mich nach Hause gehend auf die Straße zu Fuß eintausendmal gefolgt, ich fühle mich glücklich. Ich bin zu Hause.“

Gedichte

MI KÖZÖM?

Mi közöm van hozzád
többi ember,
DRÁGA IKERTESTVÉREM?
Mindössze annyi
hogy ÉN VAGY, TE VAGYOK?

TALÁN

*(Latinovits Zoltán, Kondor Béla, Nagy László, Huszárik Zoltán,
Pilinszky János, Bódy Gábor halálára)*

Talán
ha a fekete-fehér kockák
fölé
fák, házak csoportja emelkedne, –
sőt
ha a kockákat magukat
finom földréteg fedné el
– szóval ha így fognánk fel
ezt a létet –

tartanánk természetesnek,
értenénk meg,
hogy időnként
– a legrosszabbkor? –
felülről
kéz lenyúl
és kiemel
– kit is? –
egy „királyt“, egy „bástyát“,
a küzdelmet ezzel is
nehezítve?

A FELADAT

átölelve nekifeszülni
a veled egyforma medvének
bármekkora is vagy

– hibáid
(bűneid?)
ezek –
barátom

ez a
feladat

EGY REMEKMŰ PANASZA 51-BEN

Elő- és utószavak között
megyek.

Hasamnak fenék,
fenekemnek has ád
nem kívánt
meleget.

A fegyvert
mely böködi tomporom*
nem én hordozom.

Láttál már ilyen
szendvicset?

A szememre,
a szememre
figyeljeteK!

*József Attila szavai

JÓZSEF ATTILA SEGÍTSÉGÉVEL A MALACOKRÓL

Az okos malac sejti,
a zseni tudja a kést.
A költő malac bizakodik,
a bölcs bölint, zabál
és nem remél.

MA

délben ébredtem és egész nap mindenkinek
jó reggelt köszöntem megütözve néztek rám
de az én szívem könnyű volt és vidám
mint a gyanútlané akit akasztani visznek

VALAMIT A SZENVEDÉLYEINKRŐL

A múlt héten egy furcsán viselkedő emberre
lettek figyelmesek a járókelők. Villanyoszlopot
ölelt át karjaival és erősen szorította.

Csakhamar tömeg gyűlt köré és egy rendőr is
odament érdeklődve.

Részeg, rosszul van, vagy esetleg elmebeteg?

De nem.

Ahogy kérdezgették és próbálták karjait
lefejtetni, ezt kiáltotta: „Szeretem!”

ESTI KÍVÁNSÁG

ökrök villázzanak
gyönyörű szarvukkal
széna-almot
fáradt tested
nehéz álmod
alá

fejedenél
a legszebb feküdjön
csöndes kérődzéssel
szarvai közt
az ezüstös holddal

hadd torpanjon meg
a kegyetlen halál.

KAFKA ÜZENI

puskáddal
túl büszkén
ne járd
az erdőt

vigyázz
a vad
te vagy

A PORCELÁN

már mind a földön
eltöri lelöki a vas
mely botunk végét borítja
mellyel karunkat hosszabbítottuk meg
a vaksötétben
a vad keresésében

MÁR NEM ROHANOK

a szép után
A csúffal társulok.

Már nem lépek a meleg felé.
A hideghez fordulok.

Már nem nyílok a fény irányába.
A sötéttel zárkózom.

Mert bármily furcsa,
e lenti sötét mag-magányban,
ott az út.

TALÁN

hajnalban a legnehezebb
mikor az angyalok
a finom holdfény-szálakat
vékony napsugár-szálakra
cserélik át
az óriás-bábszínházban
kezeiken

ŐSZ

izzó tojássárga tejüveg mögött
a Nap, kollektív égi rész,
bokor, fa összevész,
megszűnik az egyetértés
zöldje, kertek barna
földje fölött a táj
színes ruhába öltözik

arrébb a fű között
két tök rejtőzködik,
– ügyetlen katonák,
az alapszín zöld még,

s ők ott hasalnak sárgán! –

mintha megállt volna az idő

a világ nagy tömb méz

néhány bogár halni készül

ökörnyál köt össze ágakat

mint dolgokat a felismerés

MEGBOCSÁTÁS

Ha vége van

a dolognak, az ügynek, a harcnak,

akkor a gazembereket, az aljasokat, az ostobákat,

ahogy ott állnak velünk szemben,

háttal egy íróasztalnak, egy falnak, egy tájnak;

már csak vízpisztollyal spricceljük le,

ha vége van a dolognak, egy ügynek, a harcnak.

ÉJSZAKAI VIHAR – ÍGY BELÜLRŐL

mégis minden más hideg tudós-szívvvel

üvegen át nézni az éjszakát ahogy hirtelen millió

ezüst gyík futja át az ég fekete kárpitját egy-egy

roppant dörrenéstől kísérve míg meg nem rázkódik

minden s el nem indul a hatalmas égi zokogás

széltől hajlítva intenek nemet a bokrok a fák

üvegen lefutó vízcseppek formázzák sorsod

hullámvonalát hogy végül megnyugodjon minden

a föld az ég a fák te is az egész világ

ZÁRÓRA

(Tükör – szöveg a régi Béke étterem, ma: Ramada emlékére)

Zárórakor

asztalra fordított székek

agancserdején át
néztél e már riadtan
a kavargó cigarettafüst
emlékködén keresztül?

A kavargó cigarettafüst
emlékködén keresztül
néztél e már riadtan
az asztalra fordítva rakott
székek agancserdején át
zárórakor?